

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/3/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118239388
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Valéria Kleinová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:6118239388.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Valérie Kleinovej a sudcov Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., IČ: 24 785 199, so sídlom Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, zast. ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, IČO: 47 255 773, so sídlom Námestie sv. Egídia 42/97, Poprad, proti žalovanému: O. Č., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XX, I., o zaplatenie 317,40 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 6. októbra 2020 č.k. 8Csp 111/2018-198, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, ako aj časti týkajúcej sa trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 120 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 17.12.2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku; vo zvyšnej časti žalobu zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobca sa podanou žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 20.02.2018, domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 317,40 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 17.12.2016 do zaplatenia a náhrady trov konania. Podanie žaloby odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (vystupujúci pôvodne pod obchodným menom Provident Financial, s.r.o., IČO: 35 805 731) uzavrel so žalovaným dňa 06.03.2014 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX (ďalej aj „zmluva“), na základe ktorej poskytol žalovanému bezúčelový úver vo výške 720 eur v hotovosti pri podpísaní zmluvy. Žalovaný sa zaviazal poskytnutý úver splácať v pravidelných týždenných splátkach v počte 60 s tým, že posledná splátka bola splatná dňa 30.04.2015. Svoju povinnosť splácať úver riadne a včas však porušil a právnenému predchodcovi žalobcu uhradil celkom len sumu 402,60 eur. Konštatoval, že právny predchodca žalobcu si uplatnil len vrátenie poskytnutej pôžičky bez úrokov a poplatkov. Následne poznamenal, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 16.12.2016 došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalobcu. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe argumentoval bezúročnosťou úveru dôvodiac, že úverová zmluva neobsahuje náležitosti určené zákonom č. 129/2010 Z.z. a obsahuje nesprávny údaj o RPMN. Vzhľadom na výšku úrokovej sadzby považoval úverovú zmluvu taktiež za neplatnú a akékoľvek nároky s ňou súvisiace za majúce povahu bezdôvodného obohatenia. Ďalej namietal premlčanie istiny vo výške 317,40 eur. Uviedol, že právny predchodca žalobcu umelo rozčlenil platby za doplnkové služby, ktoré sú predmetom zmluvy o zabezpečení splátok úveru, v zmysle ktorej by mal uhradiť polovicu istiny úveru 144,72 eur.

Uviedol, že právny predchodca žalobcu mu nič nevysvetľoval, len poznamenal, že ak chce pôžičku, musí podpísať všetky listiny. Podmienkou získania úveru tak bolo podpísanie zmluvy o zabezpečení splátok spotrebiteľom. Zastával preto názor, že náklady s tým spojené sa musia zahrnúť do celkových nákladov spotrebiteľa, čo má vplyv na hodnotu RPMN. Ďalej uviedol, že úverová zmluva neobsahuje ani rozčlenenie splátok, správnu hodnotu úrokovej sadzby a termín konečnej splatnosti. Na základe týchto skutočností považoval zmluvu za neplatnú. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že v konaní si uplatňuje len istinu poskytnutého úveru, od ktorej odráta platby žalovaného, a tiež úrok z omeškania v zákonnej výške, a teda neuplatňuje si nárok na zaplatenie úroku ani žiadnych poplatkov, vrátane plnenia vyplývajúceho zo zmluvy o zabezpečení splátok úveru. Vo vzťahu k námietke premlčania uviedol, že nárok, ktorý si uplatňuje, nie je plnením z premlčanej pohľadávky, pretože zmluva o úvere bola splatná dňa 30.04.2015 a žaloba bola podaná na súd dňa 20.02.2018, t.j. v trojročnej premlčacej dobe.

3. Súd prvej inštancie rozhodol pôvodne vo veci rozsudkom č.k. 8Csp 111/2018-136 zo dňa 28.11.2018, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. Predmetný rozsudok bol však na základe žalovaným podaného odvolania uznesením odvolacieho súdu č.k. 4Co 65/2019-152 zo dňa 28.02.2020 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. V odôvodnení zrušujúceho uznesenia dal odvolací súd súdu prvej inštancie do pozornosti skutočnosť, že žalobca v konaní nepreukázal aktívnu vecnú legitimitáciu, keď spolu s predloženou zmluvou o postúpení pohľadávok nepredložil aj prílohu č. 1 ako jej neoddeliteľnú súčasť, ktorá podrobne špecifikovala všetky postúpené pohľadávky; a tiež mu vytkol, že nesprávne právne posúdil námietku premlčania vznesenú žalovaným, nakoľko nepostupoval v súlade s ust. § 103 v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka a plynutie premlčacej doby nepočítal pri každej splátke samostatne, keďže k predčasnému zosplateniu úveru nedošlo.

4. Žalobca v reakcii na uznesenie odvolacieho súdu uviedol, že vzhľadom na to, že premlčacia doba sa pri každej splátke úveru posudzuje samostatne, zostalo nepremľčaných 10 bezúročných splátok za obdobie od 20.02.2015 do 30.04.2015. Súčasne dodal, že pri výške úveru 720 eur a počte týždenných splátok 60 bola výška týždennej bezúročnej splátky 12 eur.

5. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 06.03.2014 uzavrel právny predchodca žalobcu so žalovaným zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej poskytol právny predchodca žalobcu žalovanému v hotovosti úver vo výške 720 eur (ktorého prevzatie potvrdil žalovaný podpisom zmluvy) pri úrokovej sadzbe 22,38 % zo sumy úveru a za poplatok vo výške 144,72 eur. Žalovaný sa zaviazal splatiť úver v 60-tich týždenných splátkach po 16,14 eur, pričom termín splatnosti poslednej splátky, a teda konečnej splatnosti úveru bol uvedený ako siedmy deň 60-tého týždňa po dni uzavretia zmluvy. Z výpisu splátok a úhrad žalobcu mal preukázané, že žalovaný zaplatil v súvislosti s úverom sumu 402,60 eur a poslednú platbu uskutočnil dňa 23.11.2014 vo výške 5 eur. Ďalej zistil, že zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016 v spojení s prílohou, ktorá je jej neoddeliteľnou súčasťou, postúpila spoločnosť Provident Financial, s.r.o., žalovanú pohľadávku na žalobcu a podaním zo dňa 16.12.2016 oznámila toto postúpenie žalovanému, ktorého zároveň vyzvala k úhrade dlhu vyplývajúceho zo zmluvy o úvere na číslo účtu žalobcu.

6. Vec posúdil právne podľa ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“), § 101, § 103, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná len v časti sumy 120 eur predstavujúcej súčet istiny nepremľčaných splátok úveru č. 51 až 60 splatných v období od 26.02.2015 do 30.04.2015 (t.j. 10 týždenných splátok istiny po 12 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 17.12.2016 do zaplatenia. Žalobe žalobcu preto v tejto časti vyhovel a v prevyšujúcej časti ju ako nedôvodnú v dôsledku premlčania všetkých ostatných splátok (t.j. splátok č. 1 až 50 splatných v období od 13.03.2014 do 19.02.2015), prípadne ich častí zamietol. Právny vzťah medzi účastníkmi zmluvy založený úverovou zmluvou posúdil ako vzťah spotrebiteľský a aplikoval naň ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z.. Následne predmetnú úverovú zmluvu podrobil prieskumu z hľadiska obsahu zákonných náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy uvedených v ust. § 9 ods. 2 tohto zákona a dospel k záveru, že neobsahuje údaj o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru podľa ust. § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý musí byť uvedený konkrétnym dátumom. V tejto súvislosti konštatoval, že aj keď zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahovala všetky zákonom požadované náležitosti, bola platná, ale poskytnutý úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez

poplatkov v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) uvedeného zákona. Žalobcovi preto vznikol nárok iba na vrátenie skutočne poskytnutého plnenia (úveru) a nemal právo žiadať úroky z úveru, a ani akékoľvek poplatky s ním súvisiace. Konštatoval, že z predložených listinných dôkazov mal preukázané, že právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver (istinu) vo výške 720 eur (čo nenamietal ani žalovaný), na splatenie ktorého žalovaný uhradil doposiaľ sumu 402,60 eur. Vychádzajúc zo skutočnosti, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, uzavrel, že žalobca mal potom nárok na zaplatenie rozdielu týchto súm. Na základe žalovaným dôvodne vznesenej námietky premlčania posúdil premlčanie jednotlivých splátok v súlade s ust. § 103 v spojení s § 101 Občianskeho zákonníka (čím rešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený vo vyššie špecifikovanom zrušujúcom uznesení) a dospel k záveru, že splátky splatné pred viac ako tromi rokmi pred podaním žaloby na súd (žaloba bola podaná na súd dňa 20.02.2018) boli premlčané, a preto ich žalobcovi nepriznal. Konkrétne išlo o splátky č. 1 až 50 splatné od 13.03.2014 do 19.02.2015, ktoré žalovaný sčasti (vo výške 402,60 eur) plnil. Ako nepremiľčané vyhodnotil splátky č. 51 až 60, ktoré boli splatné od 26.02.2015 do 30.04.2015 a ktoré žalovaný ani sčasti neplnil (poslednú platbu na účet právneho predchodcu žalobcu vykonal dňa 23.11.2014 vo výške 5 eur). Keďže úver považoval za bezúročný a bez poplatkov a nepremiľčaných bolo 10 splátok, konštatoval, že žalobca mal nárok len na zaplatenie istiny týchto nepremiľčaných splátok. Istinu pripadajúcu na jednu splátku určil na sumu 12 eur ako podiel žalovanému poskytnutej sumy (istiny) vo výške 720 eur a počtu týždenných splátok 60 ($720 / 60 = 12$). Žalovaného preto zaviazal k povinnosti zaplatiť žalobcovi len nepremiľčané splátky istiny úveru v celkovej výške 120 eur (10 splátok po 12 eur). Následne konštatoval, že aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu mal preukázanú zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 16.12.2016 v spojení s prílohou, v ktorej bola špecifikovaná žalovaná pohľadávka, okrem iného, aj číslom zmluvy a dňom jej uzavretia. V tejto súvislosti navyše dodal, že právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu listom zo dňa 16.12.2016. Spolu s priznanou sumou zaviazal žalovaného aj k zaplateniu úrokov z omeškania, pretože odo dňa nasledujúceho po splatnosti priznaných splátok sa dostal do omeškania s ich úhradou, a to v zákonnej výške o 5 percentuálnych bodov vyššej ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná ku dňu 17.12.2016 (§ 517 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z.), t.j. 5 % ročne odo dňa 17.12.2016 (deň nasledujúci po postúpení pohľadávky na žalobcu) až do zaplatenia, teda tak ako žiadal žalobca, aj keď v danom čase bol už žalovaný v omeškani so zaplatením jednotlivých nepremiľčaných splátok. K argumentácii žalovaného týkajúcej sa neplatnosti zmluvy o zabezpečení úveru uviedol, že nárok z tejto zmluvy nebol predmetom konania, a okrem toho prípadná neplatnosť tejto zmluvy nemá vplyv na platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Na záver uviedol, že úver posúdil ako bezúročný a bez poplatkov pre absenciu zákonom vyžadovaných náležitostí, avšak zmluvu o spotrebiteľskom úvere ako platnú, pretože bola uzavretá v písomnej forme a žalovanému bol na jej podklade poskytnutý úver.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému ako v prevažnej časti úspešnej strane sporu (úspech žalovaného 62,19%, úspech žalobcu 37,81%) nárok na náhradu trov konania nepriznal, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli.

8. Proti vyhovujúcej časti tohto rozsudku, ktorou súd prvej inštancie zaviazal žalovaného k povinnosti zaplatiť žalobcovi sumu 120 eur s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 17.12.2016 do zaplatenia, podal žalovaný riadne a včas odvolanie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zrušil a nariadil nové pojednávanie. Odvolanie podal s poukazom na ust. § 365 ods. 1 C.s.p. z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Uviedol, že zo strany žalobcu išlo o nezákonné a amorálne konanie. Neplatnosť zmluvy o pôžičke, na základe ktorej si žalobca uplatňuje žalovanú sumu, namietal z dôvodu jej rozporu výšky zmluvnej odplaty s dobrými mravmi v zmysle ust. § 39 v spojení s § 3 Občianskeho zákonníka, a tiež z dôvodu, že výška zmluvnej odplaty je v rozpore s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Trval tiež na tom, že žalovaná suma je uplatnená po uplynutí premlčacej doby. S poukazom na ustanovenia Občianskeho zákonníka platné ku dňu 18.11.2014 poznamenal, že pre výšku odplaty za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi platilo podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka nasledovné: „Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Odplatu, podrobnosti o stanovení odplaty, kritériách jej stanovenia a najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis.“. O neplatnosti preto podľa jeho názoru objektívne nemohla byť žiadna pochybnosť. V tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho

súdu SR sp. zn. 1MCdo 1/2009, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil, že: „Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy. Preto sa touto skutočnosťou mal súd v rámci dokazovania zaoberať a ustáliť, či obsah právneho úkonu, v ktorom je výška úrokov 60 % ročne, neodporuje dobrým mravom, aj keď sa účastníci právneho úkonu na výške úrokov dohodli.“. Rozpor s dobrými mravmi považoval za evidentný. Uviedol, že takto vysoké úroky, ktoré spôsobujú neplatnosť celej zmluvy, nie je možné upraviť a ani moderovať. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok súdneho dvora C-618/10 Banco Espanol, podľa ktorého by dodávateľ nič neodradilo v ďalšom používaní nekalej podmienky, ak by z času načas niektorý súd len znížil výšku úrokov. Týmto spôsobom mal podľa jeho tvrdenia rozhodnúť napríklad aj Krajský súd v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 6Co 126/2012. Na základe uvedených skutočností považoval za neplatnú celú zmluvu. Aj keď žalobca sa na základe neplatnej zmluvy mohol domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, zastával názor, že aj v prípade takéhoto nároku uplynula premlčacia (subjektívna a aj objektívna) doba ešte pred podaním žaloby. Podľa jeho názoru žalobca do zmluvy zámerne neuviedol úroky (úrokovú sadzbu). Vo vzťahu k praktikám, kedy sa pri deklarovaní bezúročného úveru (keďže v posudzovanej zmluve absentovalo uvedenie úrokovej sadzby úveru) úroky maskovali za rôzne poplatky spojené s poskytnutím úveru, poznamenal, že na tieto medzičasom reagoval zákonodarca tak, že zákonom č. 106/2014 Z.z., ktorý novelizoval Občiansky zákonník, zdefinoval inštitút civilnoprávnej úžery, pričom v dôvodovej správe argumentoval okrem iného práve praktikami, keď sa v zmluve uvedie tzv. zmluvná odmena a vôbec sa neuviedú úroky požadované od spotrebiteľa (osobitná časť dôvodovej správy čl. I k bodu 1). Zároveň pre odstránenie pochybností jasne vysvetlil, že pojem odplata bude subsumovať akékoľvek náklady spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov spotrebiteľom, t.j. úrok, poplatky za poskytnutie úveru, pravidelné poplatky, ktoré bude sprevádzať trvanie úverového vzťahu, a všetky náklady spojené s obligatónym poistením úveru a pod.. V závere odvolania uviedol, že sa nachádza v ťažkej finančnej situácii a je nezamestnaný. Jeho príjmy spolu s príjmami manželky predstavujú spolu 1.000 eur, pričom majú vyživovaciu povinnosť k maloletému dieťaťu, splácajú hypotéku vo výške 450 eur mesačne, plnia záväzky v iných spoločnostiach vo výške 450 eur a platia bežné výdavky v celkovej výške 300 eur. Poznamenal, že na výzvu súdu môže tvrdené pomery preukázať. Na základe uvedených skutočností žiadal o oslobodenie od platenia trov konania a trov právneho zastúpenia podľa ust. § 257 C.s.p..

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uskutočnenom prostredníctvom právneho zástupcu uviedol, že nemá námietky voči záverom a rozhodnutiu súdu prvej inštancie. Podľa jeho názoru sa súd prvej inštancie vysporiadal dostatočne s námietkami žalovaného v odôvodnení rozsudku. Námietky žalovaného uplatnené v odvolaní považoval za irelevantné a vychádzajúce z účelového výkladu, ktorý neberie do úvahy kontext jednotlivých ustanovení, zámer zákonodarcu, a ani základné princípy spravodlivosti. Uviedol, že podľa judikatúry ESLP (Dombo Beheer BV v Holandsko, sťažnosť č. 14448/88) možno do parametrov zakázanej procesnej nerovnosti vniesť kritérium podstatnosti znevýhodnenia, ktorá je vlastne intenzitou, ktorá posúva zvýhodňujúci prvok konania v prospech niektorej strany smerom k ústavne zakázanej neférovosti, resp. vylučuje drobné rozdiely v postavení strán. Kritérium podstatnosti v sebe zahŕňa krok nevyhnutnosti z princípu proporcionality, pretože podstatné vychýlenie procesných pravidiel na jednu stranu by už nemohlo byť nevyhnutné na ochranu daného cieľa. Za otázne považuje to, aký cieľ chce dosiahnuť konkrétna aplikácia normy. V prípade spotrebiteľského práva sa predpokladá ochrana spotrebiteľa pred vopred zakázanými praktikami (niektorých) veriteľov. V zmysle testu proporcionality je preto na mieste otázka, či aplikácia právnej normy v konkrétnom prípade je ešte naozaj ochranou spotrebiteľa v miere nevyhnutnej pre rovnováhu uplatňovaných práv, alebo či už "ochrana" nie je za hranicou účelu právnej normy. V tejto súvislosti poznamenal, že o kvalitatívne odlišnú situáciu by išlo v prípade, ak by dlžník najskôr vrátil istinu riadne a včas a až následne by viedol spor/rokovanie o prijateľnú mieru alebo zákonnosť jednotlivých súčastí príslušenstva. Vrátenie dlžnej sumy minimálne v rozsahu poskytnutej istiny so zákonným príslušenstvom považoval preto za vyjadrenie predpokladu nevyhnutnej dôvery v rámci súčasných spoločensko-ekonomických vzťahov. Na základe týchto skutočností navrhol, aby odvolací súd zamietol odvolanie žalovaného a jeho osobe ako žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislej časti o trovách konania, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania, a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je nedôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti, ako aj v závislej časti týkajúcej sa trov konania ako vecne správny potvrdil.

11. Podľa ust. § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. S poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 C.s.p. a prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v postupe súdu prvej inštancie z hľadiska procesnoprávneho žiadne vady majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi, týkajúcimi sa odvolaním žalovaného napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku, ktorou súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi iba istinu nepremiľčaných splátok úveru č. 51 až 60, splatných v období od 26.02.2015 do 30.04.2015, v celkovej výške 120 eur (10 splátok po 12 eur) spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 17.12.2016 do zaplatenia, a v podrobnostiach na ne poukazuje.

Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska žalobcom uplatneného nároku na zaplatenie žalovaným neuhradenej časti istiny poskytnutého úveru vo výške 317,40 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania, výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil v súlade s ust. § 191 C.s.p. a dospel k správny skutkový záverom, na základe ktorých vyvodil aj správny právny záver, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným uzavretá zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 06.03.2014 je platná, a že žaloba žalobcu, ktorou sa domáha iba zaplatenia žalovaným neuhradenej časti istiny poskytnutého úveru vo výške 317,40 eur s príslušenstvom, je v zmysle ust. § 101, § 103 a § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia č. 87/1995 Z.z. dôvodná len v časti týkajúcej sa nepremiľčaných desiatich týždenných splátok istiny úveru č. 51 až 60 v celkovej výške 120 eur spolu so zákonným úrokom z omeškania vo výške 5% ročne od 17.12.2016 do zaplatenia. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné a na ktorých založil svoje rozhodnutie. Svoje dôvody vedúce k čiastočnému vyhoveniu žalobe žalobcu aj náležitým spôsobom odôvodnil tak, ako to má na mysli ust. § 220 ods. 2 C.s.p.. S vyššie uvedenými závermi súdu prvej inštancie, ako aj s ich odôvodnením sa odvolací súd plne stotožňuje. Právne závery týkajúce sa napadnutej vyhovujúcej časti rozsudku, ku ktorým súd prvej inštancie dospel, a im zodpovedajúce odôvodnenie rozsudku považuje odvolací súd za logické, pochopiteľné, vyčerpávajúce a presvedčivé. V tejto súvislosti považuje za potrebné zdôrazniť, že rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami sporových strán, v tomto prípade žalovaného, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného, a teda riadne odôvodneného rozhodnutia, pričom sporovým stranám musí dať odpoveď na podstatné otázky a skutočnosti, čím sa súd prvej inštancie aj riadil, a ako už bolo uvedené vyššie, svoje rozhodnutie a právne úvahy, na ktorých ho založil, aj náležite odôvodnil, pričom ním prijaté právne závery sú v plnom rozsahu podložené správny výkladom. Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne poukazuje, a vyjadrí sa len k odvolacím námietkam žalovaného.

13. Z odvolania žalovaného je zrejmé, že nesúhlasí s vyhovujúcou časťou rozsudku (ktorou mu bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi doposiaľ nesplatenú časť nepremiľčanej istiny poskytnutého úveru vo výške 120 eur s úrokom z omeškania) z dôvodu, že má na rozdiel od súdu prvej inštancie za to, že žalovaná suma je premiľčaná aj v tejto časti, pretože zmluva o spotrebiteľskom úvere je pre rozpor výšky úrokovej sadzby úveru s dobrými mravmi podľa ust. § 3, § 39 Občianskeho zákonníka a pre rozpor s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v celom rozsahu neplatná, a vo vzťahu k žalovanému nároku, ktorý považoval v dôsledku neplatnosti úverovej zmluvy za bezdôvodné obohatenie, uplynula subjektívna a aj objektívna premiľčacia doba. Podľa názoru žalovaného ide tak na strane žalobcu o premiľčaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu neplatnej úverovej zmluvy.

14. K žalovaným namietanej neplatnosti celej úverovej zmluvy zo dňa 06.03.2014 z dôvodu rozporu výšky úrokovej sadzby úveru (ktorá bola dohodnutá v zmluve vo výške 22,38% ročne) s dobrými mravmi podľa ust. § 3, § 39 Občianskeho zákonníka a s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, odvolací súd v prvom rade uvádza, že neplatnosť dojednania o výške úrokovej sadzby úveru (či už z dôvodu rozporu s dobrými mravmi alebo s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka predstavujúcim zákonné obmedzenie výšky odplaty za poskytnutie spotrebiteľského úveru), prípadne absencia takéhoto dojednania (náležitosti) v zmluve o spotrebiteľskom úvere v žiadnom prípade nespôsobuje automaticky neplatnosť celej úverovej zmluvy, pretože prípadná neplatnosť dojednania o výške úrokovej sadzby úveru nemá vplyv na zvyšný obsah úverovej zmluvy ako právneho úkonu, nakoľko časť úverovej zmluvy obsahujúca dojednanie o úrokovej sadzbe úveru, možno v prípade jej neplatnosti bez akýchkoľvek ťažkostí oddeliť od zvyšného obsahu úverovej zmluvy (§ 41 Občianskeho zákonníka). Naviac prípadná neplatnosť dojednania o úrokovej sadzbe úveru v úverovej zmluve (ako základnej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase uzavretia posudzovanej úverovej zmluvy) by znamenala absenciu takéhoto dojednania v zmluve, čo by malo v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, a nie úverová zmluva za neplatnú, na základe čoho by bol žalovaný ako dlžník aj tak povinný vrátiť nesplatenú časť poskytnutého úveru (istiny). V žiadnom prípade by však daná skutočnosť nevedla k neplatnosti celej úverovej zmluvy. Po preskúmaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 06.03.2014 dospel odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie k záveru, že predmetná úverová zmluva je platná. Odvolací súd nezistil žiaden taký dôvod, ktorý by spôsobil neplatnosť celej zmluvy. Nezistil tiež rozpor zmluvy ako celku s dobrými mravmi, navyše žalovaný ani nebol v tomto smere vo svojej odvolacej argumentácii konkrétny. Poukaz žalovaného na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1MCdo 1/2009, ktoré malo podľa žalovaného podporiť jeho argumentáciu o neplatnosti celej úverovej zmluvy z dôvodu rozporu dojednania o výške úrokovej sadzby úveru s dobrými mravmi a s ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, bol absolútne nedôvodný, pretože vôbec z neho žalovaným prezentovaný výklad o neplatnosti celej úverovej zmluvy nevyplýva. Vychádzajúc z celého kontextu odcitovanej časti rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, žalovaným v odvolaní zvýraznená veta „Právny úkon postihnutý takouto vadou (vadou rozporu s dobrými mravmi) je neplatný.“ chápe pod pojmom právny úkon dohodu o výške úrokov, ktorá je spomenutá v predchádzajúcej vete, na ktorú nadväzuje, a nie celú úverovú zmluvu. Takýto extenzívny výklad je bez pochyb neprípustný, pretože je v absolútnom rozpore so samotným zákonom č. 129/2010 Z.z. (viď vyššie). Keďže posudzovaná úverová zmluva nebola, ako súd prvej inštancie správne konštatoval, neplatná, je zrejmé, že žalobcom uplatnený nárok nebol nárokom z titulu bezdôvodného obohatenia, a z toho dôvodu nepodliehal ani premlčaniu z hľadiska plynutia žalovaným tvrdenej subjektívnej a objektívnej premlčacej doby pri práve na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia (§ 107 Občianskeho zákonníka). Napokon k odvolacím námietkam žalovaného, v ktorých namieta neplatnosť dojednania, prípadne absenciu náležitosti o úrokovej sadzbe úveru v úverovej zmluve, odvolací súd pre úplnosť uvádza, že tieto sú absolútne irelevantné a nadbytočné, pretože predmetom daného sporu je iba neuhradená časť istiny (úveru) vo výške 317,40 eur s úrokom z omeškania, a nie aj úroky z úveru a poplatky. Zo žaloby žalobcu jednoznačne vyplýva, že žalobca sa zaplatenia úrokov z úveru v danom spore nedomáha.

15. Vzhľadom na to, že žalovaný opätovne namietal premlčanie celej žalovanej sumy, odvolací súd preskúmal posúdenie ním uplatnenej námietky premlčania súdom prvej inštancie, a dospel k záveru, že súd prvej inštancie posúdil premlčanie jednotlivých splátok správne a dospel aj k správne záveru o dôvodnosti žaloby iba v časti istiny nepremľaných splátok č. 51 až 60 v celkovej výške 120 eur (10 nepremľaných splátok x 12 eur ako istina každej nepremľanej splátky). Pre vysvetlenie odvolací súd uvádza nasledovné. Vzhľadom na skutočnosť, že súd prvej inštancie vyhodnotil žalovanému poskytnutý úver z dôvodu absencie údajov o dobe trvania zmluvy a termíne konečnej splatnosti úveru v úverovej zmluve zo dňa 06.03.2014 v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) v spojení s § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. ako bezúročný a bez poplatkov (tento záver strany sporu v odvolacom konaní nenamietali), a zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k predčasnému zosplatneniu úveru, bolo zrejmé, že jednotlivé splátky úveru sa premlčovali v zmysle ust. § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka samostatne, čo vyslovil odvolací súd už v skôr v predmetnej veci vydanom zrušujúcom uznesení č.k. 4Co 65/2019-152 zo dňa 28.02.2020. Ďalej v tomto rozhodnutí uviedol, že nakoľko žalobca si žalobou uplatnil len nezaplatenú časť istiny úveru, ktorý sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, potom pri určení súhrnnej výšky nepremľaných splátok je potrebné vychádzať iba z tej časti

nepremlčaných splátok, ktorá pripadala v rámci tej-ktorej nepremlčanej splátky na istinu, a to podľa amortizačnej tabuľky, resp. prehľadu splátok poskytnutého úveru, z ktorých jednoznačne vyplýva akú časť z tej-ktorej splátky tvorí istina, úroky a poplatky. Z odôvodnenia napadnutej časti rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie pri posudzovaní dôvodnosti žalovaným uplatnenej námietky premĺčania plne rešpektoval tento odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení vyslovený právny názor a v zmysle ust. § 101 a § 103 Občianskeho zákonníka uplatnil samostatne vo vzťahu k tej-ktorej splátke istiny úveru prihliadajúc na deň jej zročnosti všeobecnú 3-ročnú premĺčaciu dobu. Pokiaľ teda následne na základe zistenia, že žaloba bola podaná na súd dňa 20.02.2018, vyslovil záver, že premĺčané boli všetky tie splátky, ktorých zročnosť nastala viac ako 3 roky pred podaním žaloby na súd, t.j. pred 20.02.2015, čiže splátky č. 1 až 50 splatné od 13.03.2014 do 19.02.2015, a nepremĺčané zvyšné splátky č. 51 až 60 splatné od 26.02.2015 do 30.04.2015, je nepochybné, že premĺčanie jednotlivých splátok posúdil po právnej stránke správne. Vychádzajúc z prehľadu splátok poskytnutého úveru (č.l. 165 súdneho spisu), z ktorého jednoznačne vyplýva, že z každej splátky vo výške 16,14 eur tvorila istina sumu 12 eur, následne správne určil aj súhrnnú výšku istiny nepremĺčaných desiatich splátok v celkovej výške 120 eur (10 x 12 eur), ktorú napokon žalobcovi ako dôvodnú aj napadnutou časťou rozsudku priznal, a to spolu s úrokom z omeškania v zákonnej výške 5% ročne od ním požadovaného dátumu (17.12.2016) až do zaplatenia, aj keď žalovaný bol v omeškaní už skôr. Na základe týchto skutočností vyhodnotil odvolací súd odvolanie žalovaného ako úplne nedôvodné. Navyiac odvolacia námietka, ktorou žalovaný namietal, že žalobca do zmluvy zámerne neuviedol úroky (úrokovú sadzbu), je absolútne nepravdivá, pretože predmetná úverová zmluva tento údaj obsahuje.

16. Odvolací súd preskúmal tiež závislý výrok o trovách konania, ktorým súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovanému, aj keď bol vo väčšom rozsahu v konaní úspešný (62,19% úspech, 37,81% neúspech), nepriznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania, pretože mu v konaní žiadne trovy nevznikli; a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je i v tejto časti správny, nakoľko súd prvej inštancie určil správne pomer úspechu a neúspechu strán sporu, keď konštatoval, že žalovaný bol v konaní úspešnejší ako žalobca, a vychádzal aj zo správneho zistenia, že žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, a preto nebol dôvod priznávať mu nárok na náhradu trov konania.

17. Na základe uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti a v závislej časti týkajúcej sa trov konania ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní plne úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Vo vzťahu k žiadosti žalovaného vyslovenej v závere jeho odvolania, ktorou žiadal na základe aplikácie ust. § 257 C.s.p. o oslobodenie od platenia trov konania dôvodiac, že sa nachádza v ťažkej finančnej situácii, pretože je nezamestnaný, jeho príjmy s manželkou sú vo výške 1.000 eur, výdavky na hypotéku 450 eur a na iné záväzky 450 eur, a bežné výdavky vo výške 300 eur, a okrem toho má aj vyživovaciu povinnosť na maloleté dieťa; odvolací súd uvádza, že nakoľko žalovaný ním tvrdené nepriaznivé finančné pomery ničím nepreukázal, aj keď mu v ich preukázaní nič nebránilo, nebol dôvod pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania aplikovať ust. § 257 C.s.p. a v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznať. Navyše by bolo nevhodné, aby odvolací súd žalovaného osobitne a dodatočne vyzýval na preukázanie ním tvrdených nepriaznivých finančných pomerov, keď tak mohol urobiť už sám spolu s podaním odvolania, prípadne počas celého odvolacieho konania, a to až do rozhodnutia odvolacieho súdu o jeho odvolaní. Vo vzťahu k trovám prvoinštančného konania sa odvolací súd touto žiadosťou nezaoberal, pretože žalobcovi nebol priznaný nárok na náhradu trov konania a žalovaný nebol zaviazaný k povinnosti nahradiť trovy konania žalobcovi.

19. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).